

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

ZAPRIMLJENO 24. 02. 2022

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji Željki Babarović, uz sudjelovanje Suzane Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja "KBB KLIMA" d.o.o. u stečaju, Zagreb, Ulica kneza Branimira 29/I, zastupanog po stečajnom upravitelju Jugoslavu Puranu, Bjelovar, Josipa Jelačića 12, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Katančićeva 5, radi povrata preplaćenog poreza na dodanu vrijednost, dana 23. veljače 2022. godine,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanjem rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Klasa: UP/II-410-19/19-01/38, Urbroj: 513-04-21-3 od 18. veljače 2021. godine i rješenja Ministarstva financija-Porezne uprave, Područnog ureda Bjelovar, Klasa: UP/I-410/19/2019-002/54, Urbroj: 513-007-01-05/2019-05 od 03. lipnja 2019. godine.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Klasa: UP/II-410-19/19-01/38, Urbroj: 513-04-21-3 od 18. veljače 2021. godine odbijena je žalba izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija-Porezne uprave, Područnog ureda Bjelovar, Klasa: UP/I-410/19/2019-002/54, Urbroj: 513-007-01-05/2019-05 od 03. lipnja 2019. godine kojim je tužitelju odbijeno pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost po zahtjevu stečajnog upravitelja poreznog obveznika u iznosu od 65.515,12 kn.

Tužitelj prvo u tužbi ističe da porezno rješenje nije na zakonu osnovano. Činjenica nedostavljanja obrazaca za kasnije razdoblje kao preduvjet ostvarenja prava na povrat PDV-a za ranije razdoblje proizvoljno je i protupropisno postupanje poreznog tijela budući da te obveze nisu postojale u trenutku podnošenja PDV prijave i ostvarenja prava na povrat za sporno razdoblje. Iz obrazloženja spornog rješenja ne proizlazi zakonska osnova po kojoj bi porezno tijelo bilo ovlašteno onemogućiti tužitelju povrat PDV-a dok su zakonske odredbe iz poreznog rješenja općenite i ne ukazuju na njegovu zakonitost. Štoviše, da je tužitelj prilikom podnošenja PDV prijave za razdoblje za koje sada zahtjeva povrat, taj povrat zatražio odmah umjesto da je isti ostavio za buduće razdoblje, ne bi bilo nikakvih zapreka da

povrat i ostvari, osobito imajući u vidu što je porezno tijelo PDV prijave uredno evidentiralo u Informacijskom sustavu bez dovođenja u sumnju istinitosti i potpunosti iskazanih podataka.

Niti iz jedne zakonske odredbe spornog rješenja ne proizlazi da povrat preplaćenog PDV-a za razdoblje 2015. i 2016. godine može biti uvjetovan ispunjenjem budućih obveza, koje nastaju nakon razdoblja obuhvaćenog zahtjevom za povrat PDV-a (u 2017. i 2018. godini), a s obzirom da te okolnosti nisu niti egzistirale u vrijeme predaje PDV prijave i ostvarenja prava na povrat, takvi uvjeti ukazuju se arbitrarnima i idu isključivo na štetu tužitelja i mogućnost ostvarenja njegovih prava. Tužitelj posebno ističe da je porezno tijelo u okviru svojih ovlasti, u slučaju sumnje na zakonitost poslovanja tužitelja, trebalo provesti porezni nadzor nad njegovim poslovanjem te u slučaju utvrđenja porezne obveze u zakonskom roku takvu tražbinu prijaviti u stečajnom postupku otvorenim nad tužiteljem. Također, porezno tijelo nije nikada donijelo rješenje kojim bi tužitelju zaplijenilo pravo na povrat PDV-a niti provelo drugu radnju koja bi iskazanu pretplatu PDV-a dovela u sumnju. Zbog činjenice da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak, porezno tijelo dužno je izvršiti povrat preplaćenog PDV-a jer bi u suprotnom po okončanju stečajnog postupka sredstva pripala u korist državnog proračuna, a što niti jedna odredba Zakona o PDV-u, drugih poreznih propisa ili Stečajnog zakona ne dopušta. Također, porezno tijelo svoju odluku temelji na činjenici da tijekom poslovanja tužitelj nije iskazivao izlazne isporuke u dostavljenim obračunskim prijavama. Kao ni ranije, niti u tom dijelu porezno tijelo ne daje obrazloženje o važnosti tih činjenica za ostvarivanje prava na povrat preplaćenog PDV-a niti zakonsku osnovu na kojoj temelji takvu odluku. Naime, za razdoblje za koje traži povrat PDV-a tužitelj je dostavio sve potrebne prijave dok je bitno i odlučno isključivo da je tužitelj izvršio plaćanja računa temeljem kojih je nastala preplata PDV-a što je nesporno budući da je preplata PDV-a uredno priznata i evidentirana u Informacijskom sustavu poreznog tijela. Porezno tijelo očito nije iskazanu preplatu smatralo nezakonitom budući da nije proveden porezni nadzor nad tužiteljevim poslovanjem. Iskazivanje izlaznih isporuka nije dokaz opravdanosti preplate PDV-a kao niti njihovo ne iskazivanje dokaz neopravdanosti (jer se nisu niti dogodile) stoga sama sumnja poreznog tijela na opravdanost poslovanja ne može biti razlog onemogućavanja tužitelja u ostvarenju prava na povrat PDV-a. Zbog svega navedenog, odluka poreznog tijela kako „ne može prikloniti vjeru iskazanoj preplati poreza na dodanu vrijednost“ potpuno je neosnovana, a razlozi takve odluke su nezakoniti i tek paušalni jer ne proizlaze iz okolnosti slučaja niti iz odredbi bilo kojeg zakona i podzakonskog propisa relevantnog za odlučivanje o zahtjevu tužitelja za povrat PDV-a. Iz svega proizlazi kako je prvostupanjsko rješenje poreznog tijela opterećeno nizom propusta, pogrešaka i proizvoljnih zaključaka nametnutih isključivo na štetu poreznog obveznika, te u proširenom tužbenom zahtjevu nadalje ističe i da je porezno tijelo u slučaju sumnje na opravdanost iskazane preplate PDV-a imalo mogućnost provesti porezni nadzor nad poslovanjem tužitelja što evidentno nije učinjeno jer u trenutku iskazivanja pretplate porezno tijelo ni na koji način nije dovelo u pitanje njezinu osnovanost, niti je donijelo rješenje o pljenidbi prava na povrat PDV-a. U pogledu uvjeta za ostvarenje povrata PDV-a tužitelj ukazuje na članak 66. Zakona o porezu na dodanu vrijednost koji glasi: „Porezni obveznik koji u obračunskom razdoblju ima / pravo na odbitak pretporeza, čiji je iznos veći od njegove porezne obveze, ima pravo na povrat te razlike ili može iznos preplaćenog PDV-a prenijeti u sljedeće obračunsko razdoblje. Dakle, zakon ne radi bilo kakvu razliku niti postavlja drugačije uvjete za ostvarenje povrata i prijenosa pretplate PDV-a za sljedeće razdoblje. Uvjeti koji

zakon predviđa za evidentiranje i prijenos preplate za buduće razdoblje identični su i za ostvarenje prava na povrat PDV-a. Zbog navedenog, neosnovano je i nezakonito svako uvjetovanje povrata PDV-a dostavom prijave (i to s osnove drugih vrsta poreza, a ne PDV-a) za razdoblje nakon onog za koje se traži povrat PDV-a jer u trenutku ostvarenja tog prava obveze koje se sada postavljaju kao uvjet nisu niti postojale. Isto tako, neosnovan, paušalan i nejasan je argument nepostojanja izlaznih isporuka u obračunskom razdoblju jer ta okolnost ne znači a priori nezakonitost poslovanja kao i argument o nemogućnosti „poklanjanja“ vjere u iskazanu preplatu jer se radi o subjektivnoj ocjeni poreznog tijela koja nije utemeljena na bilo kakvim objektivnim činjenicama.

Slijedom navedenog, tužitelj predlaže poništiti osporeno drugostupanjsko i prvostupanjsko rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti ostaje kod navoda danih u obrazloženju osporavanog drugostupanjskog rješenja.

Predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke, te je izvršio uvid u cjelokupni spis tuženika i uz tužbu dostavljenu dokumentaciju.

Predmetni spor Sud je riješio bez rasprave, a s obzirom da su za isto ispunjeni uvjeti iz članka 36. stavak 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21 - dalje: ZUS).

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja utvrđeno je da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Uvidom u prvostupanjsko rješenje Ministarstva financija-Porezne uprave, Područnog ureda Bjelovar, Klasa: UP/I-410/19/2019-002/54, Urbroj: 513-007-01-05/2019-05 od 03. lipnja 2019. godine Sud je utvrdio da je istim tužitelju odbijeno pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost po zahtjevu stečajnog upravitelja poreznog obveznika u iznosu od 65.515,12 kn, s obrazloženjem kako je stečajni upravitelj poreznog obveznika KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU iz Zagreba, Ulica kneza Branimira 29/I, OIB: 54554994968, Jugoslav Puran, podnio dana 16. listopada 2018. godine Poreznoj upravi, Područnom uredu Zagreb, Ispostavi Medveščak, putem pošte pisani zahtjev za povrat preplate poreza na dodanu vrijednost iskazane u .prijavama poreza na dodanu vrijednost (Obrazac PDV) za razdoblje od svibnja 2015. godine do srpnja 2016. godine.

Uvidom u navedene prijave poreza na dodanu vrijednost utvrđeno je da prilikom podnošenja istih nije zatražen povrat PDV-a stavljanjem oznake „X“ na polje „Povrat“.

Uvidom u Sudski registar utvrđeno je da je jedini osnivač društva KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU društvo KBB-Klima Beratungs-und Beteiligungs GmbH iz Austrije. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj 48.St-7007/2016 od 04.06.2018. godine otvara se stečajni postupak nad poreznim obveznikom KBB KLIMA D.O.O., OIB: 54554994968, te se istim rješenjem dana 08.06.2018. godine imenuje stečajni upravitelj Jugoslav Puran iz Bjelovara, Pavleka Miškine 1/D, OIB: 70582689973 (poslovna adresa i sjedište: Bjelovar, Josipa Jelačića 12).

U postupku obrade zahtjeva poreznog obveznika za povratom više plaćenog poreza na dodanu vrijednost utvrđeno je da obveznik KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU nije dostavio sljedeće obračunske prijave: - Prijavu poreza na dobit (PD obrazac) za 2016. i 2017. godinu sa pripadajućim priložima (Bilanca, Račun dobiti i gubitka, Bruto bilanca, Pregled prenesenih poreznih gubitaka), a koje je bio dužan dostaviti prema odredbama članka 35. stavak 2. Zakona o porezu na dobit („Narodne novine“ br. 177/04, 90/05, 57/06, 146/08, 80/10, 22/12, 148/13, 143/14, 50/16, 115/16, 106/18), - Obračun članarine turističkoj zajednici (Obrazac TZ) za 2016. i 2017. godinu, a koje je bio dužan dostaviti prema odredbama članka 15. Zakona o članarinama u turističkim zajednicama („Narodne novine“ br. 152/08, 88/10, 110/15, 121/16), - Prijave poreza na dodanu vrijednost (Obrazac PDV) za razdoblje od 01.12.2016. g. do 31.10.2018. godine, a koje je bio dužan dostaviti prema odredbama članka 85. stavak 6. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“, broj 73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18; Rješenje USRH 99/13, 153/13) do 20-og dana u mjesecu koji slijedi po završetku obračunskog razdoblja iz članka 84. stavka 1., 2. i 4. Zakona o porezu na dodanu vrijednost.

Poreznom obvezniku KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU iz Zagreba, Ulica kneza Branimira 29/I, OIB: 54554994968, kao i stečajnom upravitelju Jugoslavu Puranu iz Bjelovara, Pavleka Miškine 1/D, OIB: 70582689973, poslan je poziv Klasa: 410-01/18-01/1140, Urbroj: 513-07-01-05/18-03 dana 22. studenog 2018. godine kojim se iste poziva da dostave obračunske prijave koje nisu dostavljene, iako su ih bili u obvezi dostaviti. U predmetnom pozivu također se navodi da ukoliko se ne postupi po pozivu i ne dostave tražene obračunske prijave u roku od osam dana, neće se moći udovoljiti zahtjevu za povrat PDV-a od 16.10.2018. godine. Porezni obveznik KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU nije zaprimio predmetni poziv na adresi sjedišta društva Ulica kneza Branimira 29/1, već se isti vratio u Poreznu upravu, Ispostavu Medveščak, sa naznakom „ne postoji“ na navedenoj adresi. Stečajni upravitelj Jugoslav Puran zaprimio je predmetni poziv dana 13. prosinca 2018. godine, međutim po istom je postupio tek dana 20. veljače 2019. godine i dostavio samo Prijave poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od lipnja do listopada 2018. godine. Uvidom u dosje poreznog obveznika KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU, OIB: 54554994968, utvrđeno je da je istom dana 30. studenog 2017. godine, dakle prije otvaranja stečajnog postupka, također upućen poziv Klasa: 410-23/17-19/202, Urbroj: 513-07-01-05/17-01, za dostavu naprijed traženih obračunskih prijava koje je bio u obvezi dostaviti do dana pisanja predmetnog Poziva. Međutim, porezni obveznik ni tada nije postupio po poslanom pozivu i dostavio zatražene obračunske prijave.

Stečajni upravitelj poreznog obveznika KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU ističe kako nije u mogućnosti postupiti po traženom u pozivu, s obzirom da ne postoji dokumentacija temeljem koje će se sastaviti tražene obračunske prijave. Iz navedenog proizlazi da porezni obveznik KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU nije vodio svoje poslovne knjige u skladu sa člankom 66. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“, broj 115/16, 106/18). Stavkom 7. istog članka propisano je da se poslovne knjige vode pravodobno ako se njima osiguravaju podaci bitni za pravodobno utvrđivanje i prijavljivanje (izvješćivanje), te plaćanje poreznih obveza. Također, stavkom 10. istog članka propisano je da se poslovne knjige i evidencije s pripadajućom dokumentacijom moraju voditi i čuvati na način da su dostupne poreznim tijelima.

Isto tako, stečajni upravitelj poreznog obveznika KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU, prilikom podnošenja zahtjeva za povrat preplate poreza na dodanu

vrijednost iskazane u prijavama poreza na dodanu vrijednost (Obrazac PDV) za razdoblje od svibnja 2015. godine do srpnja 2016. godine nije dostavio Poreznoj upravi, Ispostavi Medveščak, dokumentaciju iz koje se nedvosmisleno može utvrditi opravdanost navedene preplate.

Uvidom u dostavljene prijave poreza na dodanu vrijednost poreznog obveznika KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU razvidno je da isti od upisa u Registar obveznika poreza na dodanu vrijednost dana 17.07.2014. godine ne iskazuje izlazne isporuke u svojim obračunskim prijavama, što znači da nije isporučivao dobra, odnosno obavljao usluge, tj. nije obavljao gospodarsku djelatnost od osnutka, već isključivo iskazuje pretporez po dostavljenim obračunskim prijavama.

Člankom 85. stavkom 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine”, broj 73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18; Rješenje USRH 99/13, 153/13) propisano je da porezni obveznik mora za razdoblje oporezivanja utvrditi obvezu PDV-a i iskazati je u prijavi PDV-a u kojoj se navode svi podaci potrebni za obračunavanje PDV-a odnosno ukupnu vrijednost oporezivih transakcija i iznos PDV-a i pretporeza po stopama PDV-a te ukupnu vrijednost oslobođenih transakcija i transakcija koje ne podliježu oporezivanju.

Člankom 173. stavkom 3. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine”, br. 79/13, 85/13-ispravak, 160/13, 35/14, 157/14, 130/15, 1/17, 41/17, 128/17, 1/19) propisano je da se Prijava PDV-a predaje elektroničkim putem do 20-og dana u mjesecu koji slijedi po završetku razdoblja oporezivanja (mjeseca ili tromjesečja) nadležnoj ispostavi Porezne uprave prema sjedištu odnosno prebivalištu ili uobičajenom boravištu poreznog obveznika.

Člankom 73. stavkom 1. Općeg poreznog zakona („Narodne novine”, br. 115/16, 106/18) propisano je da je porezni obveznik dužan podnijeti poreznu prijavu poreznom tijelu. Oblik i sadržaj porezne prijave propisani su člankom 74. istog Zakona.

Člankom 88. stavkom 1. Stečajnog zakona („Narodne novine” broj 71/15, 104/17) propisano je da stečajni upravitelj ima prava i obveze tijela dužnika pravne osobe, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. Stečajni upravitelj poreznog obveznika KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU potražuje pravo na preplatu poreza na dodanu vrijednost nastalo prije otvaranja stečajnog postupka, dok istovremeno nije u mogućnosti ispuniti obveze poreznog obveznika KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU koje se odnose na podnošenje obračunskih prijava, a isto je preduvjet za postupanje po zahtjevu za povrat preplate poreza na dodanu vrijednost.

Danom pisanja ovog rješenja porezni obveznik KBB KLIMA D.O.O. U STEČAJU, kao ni stečajni upravitelj Jugoslav Puran, nisu dostavili Poreznoj upravi, Ispostavi Medveščak Prijave poreza na dodanu vrijednost u razdoblju od 01.12.2016. godine do 31.05.2018. godine, a što su bili dužni dostaviti prema odredbama članka 85. stavka 6. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine”, broj 73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18; Rješenje USRH 99/13, 153/13),.

Slijedom svega naprijed navedenog, činjenicu da nisu dostavljene sve zakonom propisane obračunske prijave, da porezni obveznik od osnutka ne iskazuje izlazne isporuke u obračunskim prijavama koje su dostavljene, da nije dostavljena dokumentacija iz koje se nedvosmisleno može utvrditi opravdanost predmetne preplate, ovo tijelo smatra da ne može prikloniti vjeru iskazanoj preplati poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od svibnja 2015. godine do srpnja 2016. godine u ukupnom iznosu od 65.515,12 kn.

Uvidom u drugostupanjsko rješenje Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Klasa: UP/II-410-19/19-01/38, Urbroj: 513-04-21-3 od 18. veljače 2021. godine Sud je utvrdio da je istim odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv gore citiranoga prvostupanjskog rješenja, s obrazloženjem kako žalba nije osnovana.

Uvidom pobijano rješenje utvrđeno je da je prvostupanjsko porezno tijelo odbilo zahtjev žalitelja od dana 16.16.2018. godine za povratom uplaćenog poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 65.515,12 kuna za period od svibnja 2015. do srpnja 2016. godine.

U bitnom kao razlog odbijanja prava na povrat prvostupanjsko porezno tijelo navodi da žalitelj ne dostavlja tražene dokumente, od osnutka ne iskazuje izlazne isporuke u obračunskim prijavama, te da se ne može pokloniti vjera u iskazanu preplatu.

Uvidom u dokumente priložene u spis predmeta utvrđeno je da je žalitelj podnio Prijave poreza na dodanu vrijednost za period od svibnja 2015. do srpnja 2016. godine, za svaki mjesec pojedinačno, u kojima je iskazao preplatu poreza na dodanu vrijednost, a na kraju svake prijave iskazanu preplatu označava kao „predujam“.

Međutim stečajni upravitelj koji zastupa žalitelja temeljem rješenja Trgovačkog suda podnosi dana 16.10.2018. godine zahtjev za povrat preplaćenog poreza na dodanu vrijednost.

Porezno tijelo u postupku utvrđivanja prava na povrat od žalitelj traži Prijavu poreza na dobit za 2016. i 2017. godinu, obračun članarine turističkoj zajednici za 2016. i 2017 godinu i prijave poreza na dodanu vrijednost od 01.12.2016. do 31.10.2018. godine, a koje, kako proizlazi iz stanja u spisu predmeta žalitelj ne dostavlja, također niti stečajni upravitelj kojem je isto tako upućen poziv na dostavu dokumenata, uz obrazloženje da nije u mogućnosti dostaviti traženo.

U postupku je utvrđeno i da žalitelj od dana upisa u registar obveznika poreza na dodanu vrijednost 17.04.2014. godine ne iskazuje izlazne isporuke u svojim obračunskim prijavama, znači da nije isporučivao dobra odnosno obavljao usluge, odnosno nije obavljao gospodarsku djelatnost od osnutka, već samo iskazuje pretporez po primljenim isporukama.

Članak 6. Zakona o porezu na dodanu vrijednost Narodne novine broj 73/13 do 106/18) propisuje:

(1) »Porezni obveznik« u smislu ovoga Zakona je svaka osoba koja samostalno obavlja bilo koju gospodarsku djelatnost bez obzira na svrhu i rezultat obavljanja te djelatnosti.

2) »Gospodarska djelatnost« u smislu stavka 1. ovoga članka je svaka djelatnost proizvođača, trgovaca ili osoba koje obavljaju usluge, uključujući rudarske i poljoprivredne djelatnosti te djelatnosti slobodnih zanimanja. Gospodarskom djelatnošću smatra se i iskorištavanje materijalne ili nematerijalne imovine u svrhu trajnog ostvarivanja prihoda.

Uvidom u spis predmeta utvrđeno je da je porezno tijelo pobijanim rješenjem odbilo zahtjev žalitelja za povrat poreza na dodanu vrijednost, jer nisu dostavljene sve zakonom propisane obračunske prijave, da porezni obveznik od osnutka ne iskazuje izlazne isporuke u obračunskim prijavama koje su dostavljene, da nije dostavljena dokumentacija iz koje se nedvosmisleno može utvrditi opravdanost predmetne preplate, pa se ne može pokloniti vjera iskazanoj preplati poreza na dodanu vrijednost.

Dakle iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da žalitelj nije u navedenom periodu obavljao gospodarsku djelatnost, odnosno nije imao oporezivih isporuka roba i usluga, već povrat traži temeljem računa za primljene isporuke.

Žalitelj u postupku po zahtjevu za povrat poreza na dodanu vrijednost nije dostavio dokumente koje je zatražilo prvostupanjsko porezno tijelo, te nikakvim vjerodostojnim dokazom ne potkrjepljuje svoj zahtjev za povratom poreza na dodanu vrijednost, stoga prvostupanjsko porezno tijelo temeljem podataka kojima je raspolagalo donosi odluku kao u izreci pobijanog rješenja.

U svemu ostalom ovo tijelo poziva se na razloge prvostupanjskog rješenja u skladu s člankom 120. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku.

Odredbom članka 66. stavkom 7. Općeg poreznog zakona („Narodne novine”, broj 115/16, 106/18). propisano je da se poslovne knjige vode pravodobno ako se njima osiguravaju podaci bitni za pravodobno utvrđivanje i prijavljivanje (izvješćivanje), te plaćanje poreznih obveza.

Stavkom 10. istog članka propisano je da se poslovne knjige i evidencije s pripadajućom dokumentacijom moraju voditi i čuvati na način da su dostupne poreznim tijelima.

Odredbom članka 85. stavak 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine”, broj 73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18; Rješenje USRH 99/13, 153/13) propisano je da porezni obveznik mora za razdoblje oporezivanja utvrditi obvezu PDV-a i iskazati je u prijavi PDV-a u kojoj se navode svi podaci potrebni za obračunavanje PDV-a odnosno ukupnu vrijednost oporezivih transakcija i iznos PDV-a i pretporeza po stopama PDV-a te ukupnu vrijednost oslobođenih transakcija i transakcija koje ne podliježu oporezivanju.

Odredbom članka 173. stavak 3. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine”, br. 79/13, 85/13-ispisak, 160/13, 35/14, 157/14, 130/15, 1/17, 41/17, 128/17, 1/19) propisano je da se Prijava PDV-a predaje elektroničkim putem do 20-og dana u mjesecu koji slijedi po završetku razdoblja oporezivanja (mjeseca ili tromjesečja) nadležnoj ispostavi Porezne uprave prema sjedištu odnosno prebivalištu ili uobičajenom boravištu poreznog obveznika.

Odredbom članka 73. stavak 1. Općeg poreznog zakona („Narodne novine”, br. 115/16, 106/18) propisano je da je porezni obveznik dužan podnijeti poreznu prijavu poreznom tijelu. Oblik i sadržaj porezne prijave propisani su člankom 74. istog Zakona.

Odredbom članka 88. stavak 1. Stečajnog zakona („Narodne novine” broj 71/15, 104/17) propisano je da stečajni upravitelj ima prava i obveze tijela dužnika pravne osobe, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

Prema ocjeni suda, osporavanim rješenjima nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja. Naime, iz provedenog postupka proizlazi odnosno nedvojbeno i jasno je utvrđeno da je porezno tijelo pobijanim rješenjem odbilo zahtjev tužitelja za povrat poreza na dodanu vrijednost jer nisu dostavljene sve zakonom propisane obračunske prijave, da porezni obveznik od osnutka ne iskazuje izlazne isporuke u obračunskim prijavama koje su dostavljene, da nije dostavljena dokumentacija iz koje se nedvosmisleno može utvrditi opravdanost predmetne preplate, pa se ne može pokloniti vjera iskazanoj preplati poreza na dodanu vrijednost. Dakle iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da tužitelj nije u navedenom periodu obavljao gospodarsku djelatnost, odnosno nije imao oporezivih isporuka roba i usluga, već povrat traži temeljem računa za primljene isporuke. Također, tužitelj u postupku po

zahtjevu za povrat poreza na dodanu vrijednost nije dostavio dokumente koje je zatražilo prvostupanjsko - porezno tijelo, te nikakvim vjerodostojnim dokazom nije potkrijepio svoj zahtjev za povratom poreza na dodanu vrijednost. Stoga je, i po mišljenju Suda, u postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu pravilno utvrđeno da tužitelj nema pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost, te mu je zato utemeljeno na zakonu prvostupanjsko porezno tijelo svojim rješenjem od 03. lipnja 2019. godine odbilo pravo na povrat poreza na dodanu vrijednost, a po zahtjevu stečajnog upravitelja poreznog obveznika, u iznosu od 65.515,12 kn, kao što je isto tako pravilno i zakonito drugostupanjsko tijelo svojim rješenjem od 18. veljače 2021. godine odbilo žalbu tužitelja protiv takvog prvostupanjskog rješenja.

Dakle, imajući na umu navedeno, Sud nalazi da tužitelj prigovorima iznesenim u tužbi nije doveo u sumnju zakonitost osporavanih rješenja, te su osporavani prvostupanjski i drugostupanjski akt odnosno rješenje doneseni na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava i sukladno tome zakoniti.

Stoga je sud na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu, 23. veljače 2022.

Sutkinja:
Željka Babarović, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

1. Stečajni upravitelj Jugoslav Puran, 43 000 Bjelovar, Josipa Jelačića 12,
2. Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, 10 000 Zagreb, Katančićeva 5,
3. U spis

Za točnost otpisane i ovlaštene službenik:
Suzana Pavić

